

pristojbine za pripustitev k strogim izpitom, na to ni bilo misliti! Vedel je, da se bo moral zaradi tega iznova zadolžiti in to mu ni bilo prijetno, vendar pa si ni dal več omajati poguma in to tem manj, ker ga je bila doletela še druga sreča — premestili so ga namreč k oddelku, kjer ni imel več toliko dela kot doslej. Zdaj je imel večere zase. Posvetil se je lahko z novo vnemo učenju in tako je šel že čez nekoliko mesecev po tistem polagat prvi strogi izpit...

Srečna dežela.

Tam daleč ob morske čeri
valovi so barko razbili,
kar bilo na njej je ljudi,
na pust se otok so rešili.

Roditelja Mina, Andrej
in dva nedorasla otroka
živeli so borno odslej
le-tam med skalovjem otoka.

Hodili vsak dan so na breg,
na morje široko so zrlji,
s solzami v otožnih očeh
po domu nekdanjem so mrlji.

»Sam Bog nam usliši prošnjo:
Tod mimo nam ladjo privedi,
da vrnemo zopet se z njo
v domovje v pomorščanov sredil!«

In res, neki dan, o poglej,
priplava tam barčica mimo,
poprosi mornarje Andrej:
»S seboj nas vzemite; trpimo!«

»Posamno vas rešimo vse,
sicer se nezgode je bati,
zdaj oče le z nami naj gre,
drug pot pa na vrstji bo mati!«

Ostali zaplakali so
in roke v obupu so vili,
nestrpnost vsi čakali so,
kdaj drugi se bodo rešili...

In glej, nekaj časa nato
se vrnejo z barko mornarji
in vzamejo mater s sebo,
obupna otroka Bog varjil

Čez čas pa so zopet prišli,
po enega pa le otroka,
v bridkosti se drugi topi
in milo, prav milo se joka...

Naposled pa pridejo spet,
in drugi otrok se odpelje,
ubožček vesel je, razvnet,
izpolnile so se mu želje!

Domá pa bo svojce objel,
od sreče vsi bodo jokali,
zavrnil bo fantič in pel:
»Zdaj bomo pa tukaj ostalil!«

Ni to naš pozemeljski dom
in barka ni barka rešilna,
življenje — to je brodolom,
trpljenja je mera obilna!

Težav vseh odreši nas — smrt,
ki vodi nas v boljšo deželo,
tam božji razteza se vrt,
veselje bo tamkaj nam cvelo.

Ta barka je krsta samó,
pogrebci mornarji so vrli,
ki z nami do groba gredó,
ko bodemo tukaj umrli.

Vsi nekdanj se vidimo tam
v tej lepi in srečni deželi,
luč večna svetila bo nam,
neločno tam bomo živeli!

Janko Leban.